

ACS KÁROLY:

Két vers

HATÁROZATLAN SZERELEMHÍVÁS

Nehéz egy ilyen énfajta csúf legénynek,
aki elől az asszonyszemek kitérnek.
Én azért mégis jól tartom magam:
búsuljon, kinek csak egy élete van.

Én száz alakban játszom az álom-tolvajt,
mégsem elég ok ahhoz, hogy ne lakoljak
ez a félig-bűn és félig-erény.
Mindenki vagyok, de önmagamnak: én.

Engem agyag, tér és forgács idő gátol,
hogy legyek magam alulról mérni bátor,
mint játékkukban komoly gyerekek.
Az én dolgom ennél több és kevesebb.

Nem játszhatok el verssel, se szerelemmel,
csak settegek és sűnyok, s mint aki nem mer
magáért szólni, magam perelem.
Pedig kell a vers és kell a szerelem.

Ha mámat élném s nem az álmokat lopnám,
és tükre lennék annak, ki mosolyog rám,
és lennék egy az egyetlen helyett,
— nemzeni nem félnék földi gyereket,

hogy legyen, aki majd egyszer eltemessen...
Ki engem szeret, nagyon-nagyon szeressen,
mert én nagyon nem szeretem magam,
de nem akarok halni haszontalan.

K É Z

Nagy a kéz titka,
amint mozdul, hogy intsen,
vagy megáll a kilincsen,
mielőtt benyitna.

Öt ujj, öt furfang,
s öt buta ügyetlenség.
Barátnál boldog vendég,
s egymagába bús rab.

Tudok-e kérni?
Tudok-e szépen adni?
Okólként odacsapni,
és lenni tenyérnyi?

Kezemet nézem:
az oldalamnál fekszik,
s a halálnál is messzibb.
Enyém és mégsem:

annyi a titka,
ha idegenné horgad,
kicsit vár, majd kopogtat,
s az ajtót kinyitja.

Edouard Manet. Ebéd a szabadban.